

Finke Swinnen (103 jaar) **weduwe van Kueb Jennissen**

Woorden hebben hun eigen kracht, ze kunnen hoop en leven schenken. Ze kunnen verhalen vertellen en verbinden verleden, heden en toekomst. Dat heeft ook Finke ervaren. Zij hield van het geschreven woord, zoals blijkt uit de vele gedichten die zij heeft geschreven. Ook voegde zij de daad bij het woord, door zichzelf weg te cijferen voor haar gezin. Zelf was zij opgegroeid in een sobere tijd. Toch zou ze later zeggen: “Vreuger waar ut bèter!” Finke bedoelde daarmee, dat mensen elkaar vroeger nodig hadden en onderling hielpen. Haar leven kende tijden van licht, waarin ze krachtig was en haar gezin zag groeien. Maar er zouden ook donkere momenten komen, toen haar krachten afnamen en zij dierbaren uit handen moest geven. Wanneer ze keek naar de wereld om haar heen en haar eigen leven, dan kwamen woorden tot leven. Soms schoof ze onder het eten het bord aan de kant, om te schrijven. Finke schreef vele gedichten en vatte zo haar gedachten en gevoelens in woorden. Op 98-jarige leeftijd verhuisde zij naar de Egthe. Over haar hoge ouderdom schreef zij: *In de broosheid van dit lange bestaan, vind ik aan het leven niets meer aan. En Onze Lieve Heer blijft zwijgen, dat geeft verdriet. Het is alsof Hij mijn roep niet hoort of ziet. Er zit niets anders op, zonder noemenswaardig te klagen Zal ik de vele jaren nog maar een tijdje dragen.* Nu haar leven werd voltooid, hebben wij gebeden: *Heer, wil Finke nu voorgoed uw Woord geven. Roep haar naar het licht, tot een onvergankelijk leven.*